

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бондар Галини Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини другої статті 394 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
17 вересня 2019 року
№ 252-3(І)/2019

Справа № 3-216/2019(4846/19)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Литвинова Олександра Миколайовича – головуючого,
Завгородньої Ірини Миколаївни – доповідача,
Кривенка Віктора Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бондар Галини Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини другої статті 394 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Завгородню І.М. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Бондар Галина Василівна звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає Конституції України

(є неконституційним), пункт 1 частини другої статті 394 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс), згідно з яким суддя-доповідач відмовляє у відкритті касаційного провадження у справі, якщо „касаційну скаргу подано на судові рішення, що не підлягає касаційному оскарженню“.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що у грудні 2014 року Товариство з обмеженою відповідальністю „Новобудова“ (далі – Товариство) звернулося до Дніпровського районного суду міста Києва з позовом до Бондар Г.В. з вимогами стягнути заборгованість з оплати житлово-комунальних послуг та визнати укладеним договір про надання послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій між Бондар Г.В. та Товариством.

Дніпровський районний суд міста Києва рішенням від 1 липня 2015 року позовні вимоги задовольнив частково: з Бондар Г.В. стягнуто на користь Товариства заборгованість з оплати житлово-комунальних послуг, у задоволенні інших позовних вимог відмовлено.

Автор клопотання неодноразово звертався із заявами про перегляд вказаного рішення за нововиявленими обставинами. Дніпровський районний суд міста Києва ухвалами від 2 лютого 2018 року і від 22 жовтня 2018 року, залишеними без змін постановами Київського апеляційного суду від 12 березня 2019 року, відмовив у відкритті проваджень за заявами Бондар Г.В. (від 15 червня 2017 року і від 31 серпня 2017 року) про перегляд рішення Дніпровського районного суду міста Києва від 1 липня 2015 року за нововиявленими обставинами.

Верховний Суд ухвалами від 26 квітня 2019 року відмовив у відкритті касаційних проваджень за касаційними скаргами Бондар Г.В. на ухвали Дніпровського районного суду міста Києва від 2 лютого 2018 року і від 22 жовтня 2018 року та постанови Київського апеляційного суду від 12 березня 2019 року, зазначивши, що касаційні скарги подано на судові рішення, які не підлягають оскарженню в касаційному порядку.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що оспорюваним положенням Кодексу його позбавлено права на судовий захист всупереч частині першої статті 55 Конституції України, оскільки застосування цього положення „дозволило суду безпрецедентно грубо позбавити права, гарантованого п. 8 ч. 2 ст. 129 Конституції України щодо забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – на касаційне оскарження судового рішення“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Автор клопотання стверджує, що пункт 1 частини другої статті 394 Кодексу не відповідає частині першої статті 55 Конституції України, оскільки порушує право на судовий захист. Однак долучені до конституційної скарги копії судових рішень свідчать про те, що Бондар Г.В. реалізувала гарантоване статтею 55 Основного Закону України право на звернення до суду за захистом своїх прав.

Щодо забезпечення права на касаційне оскарження судового рішення Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України зазначає, що Основний Закон України не містить положень, які передбачали б обов'язковість касаційного оскарження судового рішення. Згідно з пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України однією з основних засад

судочинства є забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – на касаційне оскарження судового рішення.

Конституційний Суд України у Висновку від 20 січня 2016 року № 1-в/2016 зазначив, що „особі має бути гарантовано право на перегляд її справи судом апеляційної інстанції. Після апеляційного розгляду справи сторони судового процесу можуть бути наділені правом оскаржити судові рішення першої та апеляційної інстанцій до суду касаційної інстанції у випадках, визначених законом, що сприятиме забезпеченню реалізації принципу верховенства права“ (абзац другий підпункту 3.6.3 підпункту 3.6 пункту 3 мотивувальної частини).

Фактично Бондар Г.В. висловлює незгоду із законодавчо встановленим обмеженням щодо оскарження в касаційному порядку судових рішень у малозначних справах, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного положення Кодексу в контексті вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Крім того, вказуючи на неконституційність пункту 1 частини другої статті 394 Кодексу, суб'єкт права на конституційну скаргу аналізує судові рішення у своїй справі, висловлює незгоду з результатами застосування Верховним Судом названого положення Кодексу. Однак незгоду із судовими рішеннями також не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного положення Кодексу.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бондар Галини Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини другої статті 394 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**